

Särtryck ur

CJP NYHETSREV

Nr43:5 Juni 2007

DEN DAGEN WILLIE DOG

av Al Kreinheder

Berättelsen börjar med Willie. Willie är en katt. Han är grå som ett regnmoln och randig som en tiger. Han älskar mig. På ett okomplicerat, rakt på sak sätt, som "självklart älskar jag dig. Vem trodde någonsin något annat?" Men allt det är historia nu. Han var en i familjen. Där fanns Linda (min fru), Michael (min styvson), jag själv och Willie. Vi var hans stolthet. Han brukade ligga hos oss på sängen, vår TV-säng, och spinna. Eller också kunde han promenera rakt över oss precis som det passade honom.

Albert Kreinheder föddes 1913 i Buffalo NY och utbildade sig till klinisk psykolog vid Claremont Graduate School och därefter till jungiansk analytiker vid CG Jung Institute i Los Angeles. Vid 62 års ålder drabbades han av reumatism som gjorde honom starkt rörelsehindrad och ungefär ett decennium senare upptäcktes att han led av cancer. Han avled vid 76 års ålder 1990.

Jag har också ett bredare umgänge, dock något inskränkt på grund av det här med åldern. Läkarna, min privata hälsostab, är en del av det. De övervakar min kropp månad för månad och säger till mig hur jag ska sköta den. Det fanns en liten utbuktning i ljumsken, förmodligen en fettsvulst, sade doktor Mosky. "Inget att oroa sig för, men låt oss öppna och se efter för säkerhets skull."

De fick mig på rygg och doktor Kukenbecker, kirurgen, började gräva i min ljumske. Varför tog det så lång tid? Sakta men säkert, lite i taget. Sedan ner i en liten flaska och in till labbet. Han höll fortfarande på att sy ihop mig när labresultatet kom.

Det var malignt, sade han med en uttryckslös röst som rabblade han en radbandsbön. Jag visste vad malignt var, fast inte just då, i det ögonblicket. Inte förrän nästa dag slog det mig att malignt var detsamma som cancer, och en mycket allvarlig form av sådan, speciellt när den nått så långt som till lymfkörteln. Så var läget - malignt, lymfkörteln, vänstra ljumsken.

Det var nödvändigt, sade doktor K, att hitta modertumören. Det börjar någonstans och sedan sprider det sig till lymfan. Ingenting syntes på huden, så en operation var nödvändig. Ett kirurgiskt ingrepp i undersökande syfte.

Ett femton centimeter långt snitt i anslutning till mitt gamla bräckkärr, rakt igenom bukhinnan till de djupare artärerna och lymfkörtlarna, genom hela bäcken-landskapet.

Doktor Kukenbecker är nästan två meter lång och väger 110 kg. Han inger både förtroende och fruktan. En som är så bastant måste vara dubbelt så mogen och klok som jag. Men hur ska han försiktigt kunna känna sig fram med de tjocka fingrarna i den mest känsliga delen av min kropp?

Detta var mitt umgänge - dr Mosky, dr Harwitt, dr Klein och dr Kukenbecker. Och Linda, Michael och Willie. Kära Willie, jag älskade honom så. Han var som Gud själv, han lade tassarna på mitt ansikte, slickade mina händer, klöste mig lekfullt.

Två timmar efter den stora operationen låg jag på sjukhussängen, fortfarande nerblodad och överväldigad av femtoncentimetershållet i min mage. Telefonen ringde, och när jag sträckte mig efter den kändes det som om såret i ljumsken skulle spricka.

"Vi har fått problem." Det var Linda. "Willie har dött", sade hon. "Grannfrun hittade honom och kom snyftande hit." Hon hade förlorat sin make en månad tidigare, och så nu detta.

"Jag begravde honom", sade Linda, "letade fram en spade i garaget och begravde honom. Och nu gråter Michael och vill att jag gräver upp Willie så att han kan hålla honom. Jag vet

inte vad jag ska göra. Jag hittade Michael alldeles jordig där han låg och grävde med fingrarna i marken för att försöka hitta Willie."

Ja, nu var hon tvungen att gräva upp honom i alla fall, för djurskyddsföreningen hade sagt till henne att det är förbjudet att begrava djur. "Lägg honom i en plastpåse på trottoaren så kommer vi och hämtar honom." Så hon lade honom i en svart påse med en stor etikett som det stod "Död katt" på.

Medan hon berättade detta för mig kom dr Kukenbecker in på mitt rum. Alltid samma röstläge. Goda nyheter, dåliga nyheter, inget annat än fakta. "Det finns ingenting där" (i bäckenet), sade han. "Allt är normalt. Och dina artärer ser fina ut också, ingen åderförkalkning. Du kan åka hem i eftermiddag."

Jag tror inte längre att livet är enbart rationellt, utan snarare tror jag att mycket av det som händer i livet är förutbestämt av någon nyckfull gud. Det var därför inte konstigt att jag mumlade för mig själv, "Å, Herregud, här lever jag och Willie är död." Och sedan: "Jag lever för att Willie är död. Han dog så att jag kunde leva."

Någon i min närhet skulle offras, och lotten föll på Willie. Han var den största själen bland oss. Det fanns väl egentligen inte så mycket som Willie klarade av när allt kom omkring. Trots att han alltid verkade som om han var en gud inkarnerad, med en oändlig, instinktiv visdom, så hade han ingen vidare koll på vad som pågick i verkliga livet. Men han spred en atmosfär av förnöjsamhet i familjen. Och han visste hur man ska dö. Jag lever för att han är död. Det är så jag har förstätt det. Det är min övertygelse, och den håller jag fast vid.

Vi ska flytta till ett nytt hus, och Michael har bett att få en Willie-färgad matta till sitt sovrum.

Jag känner verkligen att det är något alldeles speciellt för mig att få leva. Kanske är jag kvar här för att det är något viktigt jag måste göra.

CJP NYHETSREV

ISSN 1652-2125

Utges av CJP Centrum för Jungiansk Psykologi AB två ggr/år (juni och december). Upplagga 5.000. Ansv. utgivare: Gunlög Raihle.

Exakt vad vet jag inte. Men trots att jag inte vet, känner jag varken tvivel eller förvirring.

Kanske är det skrivandet som jag måste ägna mig åt. Att skriva är svårt, och ändå har det blivit ett redskap för mig att hålla mig känslomässigt sund. Det är som om jag försvinner in i en annan värld när jag sitter där framför datorskrämen, djupt koncentrerad. Jag är mig själv på ett alldeles särskilt sätt, och jag strävar efter att komma så nära mig själv som bara är möjligt. Det är som en annan verklighet, en verklighet där jag känner mig hel och ny igen. Jag tror att så länge jag fortsätter att skriva kommer jag att leva. Men om jag slutar, om jag förlorar kontakten med den där helande verkligheten, då tror jag att mina dagar är räknade. Trots Willie.

***

Jag skickade en kopia av Willie-berättelsen till dr Kukenbecker eftersom han hade haft en av huvudrollerna i dramat. Men han kommenterade den aldrig. När jag senare träffade honom vid ett återbesök nämnde han det inte ens. Det gjorde inte jag heller. Utan tvekan betraktade han mig som en sentimental drömmare, som blivit mer knäpp än vanligt av att man karvat i min kropp. Inte att förglömma att det där stora ordet - cancer - nu fanns stämplat på mig som ett nytt andranamn.

Jag läste berättelsen på nytt. Och jag tänkte om. Jag förstod plötsligt hans inställning, vad han menade. På sätt och vis är jag glad att han har den här kallblodiga, förnumstiga attityden. Vad som är verkligt är verkligt, och om man inte kan ta på det eller känna lukten av det så är det inte riktigt verkligt. För jag vill definitivt inte att hans fantasier skall överväldiga honom när hans stora fingrar är i färd med att treva sig genom min kropp.

Berättelsen om Willie, så som jag skrev den, är som ett barns önskedröm. På ett sätt är den sann, men den är sann därför att jag vill att den skall vara det. När jag är logisk på mitt sätt passar allting ihop, precis som jag vill ha det. Den ännu omedvetna delen av mig resonerar på det sättet.

Och om kroppen kunde resonera, vilket jag tror den kan, så skulle den resonera enligt en sådan primitiv, drömliknande logik. Det är som om kroppen ständigt kommunicerar, uttrycker och manifesterar sig på olika sätt - som om den själv kunde förnimma, vara känslös och högst uttrycksfull, fast på ett icke-verbalt och olinjärt sätt.

Om vi kunde återknyta kontakten med vårt "kroppsjag", så skulle dess djuriska, naiva och omedelbara vetande finnas tillgängligt, sida vid sida med det logiska, rationella dr Kukenbecker-jaget. När jag tänker på Willie och

säger ja till det charmerande oförnuftiga i Willie-berättelsen, då är jag ett med kroppen och kämpar inte emot den. Jag känner att jag lever och jag mår bra. Det väcker till liv ett annat slags medvetandetilstånd. Och det är det medvetandetilståndet som finns med mig i mitt skrivande. Det är det eftersökta, detta "något", denna värld av annorlunda medvetande som är det själsliga klimatet som helande blir möjligt. Det är Själens plats. Det är detta vi alla letar efter och önskar oss utan att vi egentligen vet vad vi vill ha eller vad vi behöver.

Kirurgen måste tro på köttets verklighet, på skalpellens och på hur virus förhåller sig till blod till cell till lymfkörtel. Dr K skulle kanske tappa allt självförtroende om jag fick honom att tro på historien om Willie. Men vi patienter behöver våra föreställningar, våra drömmar och våra myter. Låt honom se det på sitt sätt; det är värt all respekt och oftast fungerar det bra. Hela världen därute kan inte ha fel. Men jag vill också kunna se på saker och ting på mitt sätt. Mitt sätt är inget självbedrägeri, ingen illusion. Det är min erfarenhet, min verklighet, min psykologiska sanning och den gör mig frisk. Jag skulle förmodligen ha dött tre gånger om under de senaste tio åren, om jag inte hade haft denna "psykologiska verklighet" som lotsat mig fram.

Varför skulle andras verklighet vara bättre än min? Och vad är förresten verklighet? Det var förmodligen denna begränsade, rigida, sakliga verklighetsuppfattning som orsakat många sjukdomar till att börja med. Ansträngningen. Spänningen. Att alltid anpassa sig, undertrycka och hålla sig själv i strama tyglar så att vårt uppförande stämmer med den norm för mental hälsa som blivit så vitt accepterad.

Jag vet när jag strider mot krafter starkare än jag. Händelser inträffar, och vi anpassar oss till dem. Så fungerar det. Jag litar på vetenskapen, så långt den nu sträcker sig. Så jag gör vad logiken, sunda förnuftet och forskningsrapporterna föreslår att jag ska göra. Men bortom det finns någonting annat, sällsamt och otroligt. Hon. Det. Tingen. Skeendena. Iakttar de mig? Är jag en del av en högre Mening?

Det verkar som om det finns två slags verklighet. Det finns en inre, åtskild verklighet som filtrerar händelser genom vår fantasi och vår föreställningsvärld, och genom vilken vi ser helt andra samband och meningar. Dessa är bortom fakta och sunt förnuft, men icke desto mindre påverkar de vårt uppförande och framför allt våra kroppsliga reaktioner.

Trots att de flesta tycker att den här sidan av saken är både oviktig och "knäpp", så är den mänsklig. De som kan tillåta sig att vara lite galna utan att mista förståndet kommer att finna tröst och kanske också någon form av vis-

dom. Jag själv fann en sundare hälsa än jag någonsin haft förut. Min migrän och styvheten i nacken försvann, mina leder blev mjuka och jag sover väldigt gott på natten.

Som Ann Landers skrev i Los Angeles Times någon gång i våras: "Lite galenskap då och då kan rädda en från att bli obotligt hjärnskaddad."

Självklart måste man göra mer än träna sin förmåga till galenskap, men det är ett viktigt steg på vägen. Att flyta med i händelseförloppet, att välkomna allt du känner och står för. Dessa bisarra impulser, fantastiska tankar - och att kunna acceptera dem utan att först försäkra dig om att de är politiskt korrekta och godkända.

Om man som jag läst och lyssnat på många forskningsrapporter, börjar man undra varför vissa undersökningar görs överhuvudtaget. Oftast kan de inte säga något med säkerhet, eller också fastställer de efter noggrann faktainställning och ett häpnadsväckande statistikfroseri, att det finns ett 73-procentigt samband mellan kaffedrickande och att hålla sig vaken.

Sanningen är svår att få grepp om, och din sanning är inte min sanning. Och om några år kanske det visar sig att det som vi ansåg fullständigt bevisat inte alls är sant längre. Men då och då i detta virrvarv av välnående vetenskapliga artiklar dyker det upp en sann "sanning" som får civilisationens utveckling att ändra riktning. Men de upplysta själar som gav upphov till dessa kunskapsexplosioner får ofta mer erkännande för sitt mödosamma arbete än för sina häpnadsväckande hypoteser.

Det är viktigt att testa och bevisa en hypotes, men den verkliga begåvningen finns i den hjärna som har formulerat hypotesen. Hypoteser växer fram i samspelet mellan fakta och fantasi. Ny sanning upptäcks av människor som har fantasi nog att se den. Sedan behövs vetenskapen för att tala om för oss om det är en sanning som gäller för fler än upptäckaren.

Al Kreinheder

(Svensk översättning: Maria Nilstam Rau. Redigering: Håkan Raihle.)

Centrum för Jungiansk Psykologi AB

Vintervägen 29, S-169 54 Solna. Tel/fax 08-83 07 00